

is, dat de lucht van de behandelkamer met ozonlucht wordt gevuld, zodat het er de rest van de dag geurt als een dennebos. Daar is n.l. de lucht eveneens sterk ozonhoudend.

En nog voor ik 's morgens mijn na-ontbijtse sigaret in de brand heb gezet, is het de hoogste tijd om naar de W.C. te gaan; ~~XXXX~~ mijn tegenwoordige voeding krijg ik een bende onverteerbare stoffen mee naar binnen, zodat ik minstens twee maal per dag een prima ontlasting heb. X't Is wel een vies praatje, maar het bewijst, dat mijn gezondheidstoestand niet te wensen overlaat. Mijn lichaamsgewicht blijft nauwkeurig constant op XX 127 pond. Al sinds een paar weken. Dat komt waarschijnlijk, omdat ik te veel studeer en binnenshuis zit; ik ga binnenkort met een lekker rustkuurtje beginnen, als het weer ten minste zo blijven wil zo als het nu is.

Zoals U hopenlijk nu al wel weet, is pakket 4 ongeopend bij mij aangekomen; het werd beneden bij de postier gebracht, die me opbelde, of ik even beneden zou komen, om het reçu af te tekenen.

In mijn vorige brief, die ik op 15 Juli via Mia P. zond, heb ik, naar ik meen, geschreven, dat er in Berlijn in gewone omstandigheden de zgn. E. "Verdunklungserleichterung" heerst.

met Dat wil o.a. zeggen, dat de spoorwegemplacements volop verlicht zijn, dat de trams met volle lichten aan rijden en dat het dan wel verduisterd moet zijn, binnenshuis, maar dat er geen bezwaar wordt gemaakt, wanneer er ook eens wat licht naar buiten straalt. Men mag dan met een gewone zaklantaarn over straat lopen, daar de straatlantaarns van wege de zuinigheid niet worden aangestoken. Maar wanneer luchtalarm of waarschuwings-signaal wordt gegeven, dan moet alles volkomen verduisterd worden, evenals bij ons. Veel last hebben we daar echter nog nooit van gehad, want eerstens kom ik vrijwel nooit in donker op straat en tweedens hebben we bijna nooit luchtalarm. Weliswaar komen zo om de acht dagen de Engelsen eens kijken, of Berlijn nog bestaat, maar voor zover ik weet zijn er geen bommen meer gevallen sinds die keer, dat de stuwdammen, waarover ik in mijn E eerste clandestiene brief heb geschreven, zijn vernield. De keer daarvoor was in Maart van dit jaar. Wat dat betreft, hoeft U zich helemaal niet ongerust te maken.

x Ik meen, dat ik al eerder heb geschreven, dat de patiente, waarvan ik vermoedde, dat ze meningitis had, is overleden. Bij de sectie heeft men bepaalde verschijnselen in de hersenen waargenomen, die als uiteindelijke diagnose hebben opgeleverd: Beschadiging door Neosalvarsan, met complicaties van meningitis. Mijn diagnose was dus nog niet zo heel ver mis.

Dit overlijdens-geval is het uitgangspunt geweest van mijn eerste grote sabotage-actie; ik heb Dr. Hermann gevraagd, of het verantwoord was, om twee maal in de week salvarsan te spuiten. We hebben toen samen een nieuw behandelingsschema opgezet, waarbij maar eenmaal in de week salvarsan wordt ingespoten. En daar de patienten voor een goede kuur minstens dertien spuitingen moeten krijgen, kunt U begrijpen, dat ze nu idem zo veel langer in het ziekenhuis moeten blijven. Dat kost de stad Berlijn per patient per dag 7 RM, maar bovendien de staat per patient ongeveer 300 arbeidsuren. Extra! Dat is nog al wat. Gevaar is er niet aan verbonden, daar wij ons kunnen beroepen op onze kennis inzake de syphilisbehandeling. Wij zijn voor leven en welzijn der patienten verantwoordelijk, en als zodanig verplicht elke overtollige belasting van het organisme te weren.

Een aardig succes, al zeg ik het zelf.

Ik heb echt moeten lachen over de uitdrukking in Uw brief: Heb je nog geen wagentje?; daarover kan ik ook nog wat vertellen.

De portier, die op het ogenblik nachtdiens heeft, slaapt natuurlijk overdag. En hij was zo vriendelijk, om mij zijn fiets, een soort race-model zolang ter beschikking te stellen.